

BOTOS LÁSZLÓ

MAGYARSÁGTUDOMÁNYI ISMERETEK

A Szomorú magyar történelem teljes megismeréséhez

*„A tudomány eredeti hivatása a valóság hű megismerése, az igazság mozaikjai elkezdtek újra összeállni. Amikor a hatalomnak alárendelt történetírás színvonalát a független történetírás megközelíti, az igazság többlete végleg a valóság hű történelem felé billentheti a mérleget. Korunkban genetikai, mikrobiológiai, állat és növényföldrajzi tudományok bekapcsolódásával a természettudomány egyre nagyobb szerepet kap a népcsoportok vándorlásainak feltérképezésében. Az a tény, hogy a természettudományban a tárgyilagosság szempontja kevésbé kopott meg, arra vezetett, hogy külföldi tudósok és kutatócsoportok egyre nagyobb számban ismerik fel, hogy nem a **múlt eltörlő, hanem a múlt-feltáró történelem áll közelebb a valósághoz**. Érdekes módon a legújabb természettudományos eredmények éppen arra a felismerésre vezettek, hogy a magyar nép Európa ősnépe. Tizenhét tagú nemzetközi kutatócsoport a Science Magazine-ban 2000. november 10. közölt tanulmányában bebizonyította, hogy a magyarok Kárpát-medencei múltja 40.000 évre vezethető vissza. (Semino et al. 2000. Szabó István Mihály, 2003). A fém megmunkálásra vonatkozó hasonló bizonyítékok (Dayton, 1978. Bizánczi, 1999.), valamint az írástörténeti kutatások eredményei (Varga, 2001) együttes súlya úgy tűnik, perdöntő lehet a hun-magyar rokonság kérdésében és már nem sokáig lehet visszatartani az igazság óráját. Mindezek a vizsgálatok Attila személyére és tetteire is egészen új fényt vetnek, mélyebben világítják meg tetteinek mozgató rugóit s igazi jelentőségét.”^[1]*

Bevezetőül két nagyon fontos elhallgatott tényre kell felhívnom olvasóink figyelmét. Az egyik, a ló megszelídítése és ember szolgálatába való állítása. Minden ősműveltség a folyók mentén alakult ki, hogy a folyók sodrását felhasználhatják közlekedés, kereskedelem és mindennemű javak szállítására. A mostani korszerűnek nevezett tudomány és történelem elfelejti, s bátran mondhatom, tudatosan kihagyja, nem említi, mint a haladás az emberi tárgyi műveltség, szerintem talán legnagyobb jelentőségű fejleményét, a ló megszelídítését, amely lehetővé tette a belföldi területek benépesítését. Ennek hiányában az emberiség fejlődése nem szélesedhetett volna ki a mostani méretekben. Hogy kik voltak az elsők, akik felismerték a ló rendkívüli jelentőségét az ember életének könnyebbé tételében? Azt teljes pontossággal meghatározni nem tudjuk. Nem tudjuk, mert ennek keltezése a messze ködbe, az ismeretlenségbe vész. De annyit tudunk teljes biztonsággal, hogy az első lovas népek turáni-magyar fajú népek voltak.

Dr. Padányi Viktor és Dr. Szilvay Gyula kutatásai egyöntetűen azt állapították meg, hogy az első lovas, kocsis nép a második évezred első századában tűnt fel és az ékírások megfejtések kasszú néven említik. Hammurápi Akkád szemita uralkodója a kasszuktól behozott lovas harckocsisokkal győzte le Larsza uralkodóját. Hammurápi eldicsekszik a drágán vett lovak és harckocsijaik számával. Ez a bizonyíték a kiváltságos helyzetre, amit a ló és a harckocsi bevezetése jelentett a hadászatban. E kiváltság, az új harcászat, fegyvernem, csak a leggazdagabbaknak volt elérhető. A kasszuk uralma váltotta fel Hammurápi Babilon és Előázsia feletti uralmát. A kasszuk több mint ötszáz éven át uralták ez ősi várost és az Eufrátesz – Tigris környékét. Székvárosuk a Zab folyó partján volt. Asszur néven ismert, ami szumirul ló-várost jelent.

A kasszú ókori népet még a XIX-ik szd-i európai, indo-európai történelem sem tudta sem a szemita, sem az indo-germán népek közé sorolni.

„ A lovat Kr. e. 2 évezred közepéig, a szumir civilizáción kívül sehol a világon, tehát sem Egyiptomban, sem Indiában, sem Kínában, sem a Mediterrán Medencében, sem pedig a későbbi Európának nevezett kőkorszakbeli árja területen nem ismerték és a lótenyésztés, a lovaglás és a lovasság létrehozása az ókor egyik korformáló történelmi lépése volt, s így azt a népet, amelynek mind ez köszönhető, az 'alacsonyrendű munkát végző kocsisok és lovászok' kifejezéssel intézni el, akkor ehhez nincs kommentár.”^[2] Én egyezem nézetével ez képtelenség. Európába a ló és kocsis a hunok, avarok, de leginkább a magyarokkal vált ismeretessé. Ezért a lovagkor a XI. és XIV. század közötti időben érte el csúcspontját.

Ennek ismeretében nem lehet véletlen, hogy a kocsis használata, a mi közvetítésünkkel terjedt el nyugaton. Nyugat ezt a közlekedési eszközt vette át a magyar nevével együtt. Németül „Kutsche”, franciául „coche”, angolul „coach”, és olaszul „coccio”.^[3] Ezért a „barbár” szóhasználat a mostani értelemben nagyfokú tudatlanságot árul el. Ami hihetetlen, de még az ismert, befutott történészek körében is állandóan használt szóhasználat, ami most megvetni való, bárdolatlant, tudatlant jelent. Ennek korabeli értelme kívülálló, vagyis valamilyen birodalmon kívülit jelentett.

A másik lekicsinylést kiváltó szó, melyet még ma is helytelenül használunk a „pogány”. E szó, korunk legnagyobb csalafintasága, amit előszeretettel használnak ellenünk ellenségeink a nem kellően értesült történészek és a római katolikus egyház. Ezt a pogány mibenléte Badiny-Jós Ferenc professzor fejti ki legjobban [Az Istenes Honfoglalók](#) tanulmányában:^[4]

A bevezető részben Grandpierre Endrét és Attilát idéztem: „Mindezek a vizsgálatok Atilla személyére és tetteire is egész új fényt vetnek, mélyebben világítják meg tetteinek mozgató rugóit s igazi jelentőségét.”

Az alábbiakban fogom kifejteni Atilla igazi nagyságának a mibenléte, célját és vallásos cselekedetének indítékait, amelyek „az igazából pogány” Rómának – mivel ellenük irányult – valóban barbár háborúskodásnak látszott.

Atilla a Rómában túszként eltöltött időben megismerte a bűnös, kizsákmányoló, minden népet meghódítandó és rabszíjra tenni akaró, sok-sok fájdalmat, megaláztatást előidéző római világhatalmi rendszert. Ahol a meghódított népek mind rabszolgák voltak. Láta szenvedésüket és megismerte azon római törvényeket, melyek a leigázott népek, még a reményt sem adta meg sorsának enyhülésére. Ezt a kegyetlen embertelen rendszert összehasonlíthatta az igazságos szittya-hun törvényekkel, ahol minden ember szabad volt. Még a meghódított nép is saját királya és törvényei szerint élhetett, ha elfogadta a szittya-hun vezetés alárendeltségét. Így, ezen gyakorlat alapján vált nevében több nemzet hunná, mint pl. a gót is. Ez a nagy állameszmei különbözőség, a két nagyhatalom között, a sokkal humánosabb szittya-hun állameszme volt az indítéka Atilla Róma elleni harcainak.

Az orgyilkosság, amit a frank mennyasszony, Brunhilda, hajtott végre, az alvó orrlyukán keresztül kötötűt szúrva fel az agyba, ami az azonnali halál okozója lett. E büntényt palástolva terjesztették azt a hazug híresztelést, hogy a tökrészeg Atilla orrvérzés következtében, fulladás áldozata lett a nászéjszakán. Ez a körmönfont hazugság egyenesen nevetséges, mert nászéjszakán senki, de senki sem issza magát tökrészegre. Különösen nem Atilla, akiről számos korabeli feljegyzés említi, evésben, ivásban, öltözködésben nagyfokú mérsékletességét.

E gyilkosság előre jól kitervezett gót (német) alapossággal történhetett. Ha nem így lett volna, akkor Onegesius, Atilla után a második hatalmasság a hunok között, a halál-hír hallatán nem vált volna azon nyomban a hunok legádázabb ellenségévé. A gyors pálfordulásból az világlik ki, hogy alig várta a hírt, hogy az előre kiagyalt gót lázadás élére állhasson, és az esküvői hangulatban mulatozó hunokat meglepve megfosztja hatalmuktól. Itt

megjegyzendő, hogy Onegesius nem volt hun nemzetiségű, de a cselekedeteiből ítélve, gót származást, legalább gót elkötelezettséget feltételezhetünk.

Legújabbban Robers Wess ír Atilláról: „Atilla sokkal kevésbé volt olyan vad, mint a rómaiak, akik ezreket dobtak a vadállatok elé gyönyörködés céljából. Sokkal kevésbé olyan kegyetlen, mint Iván a Rettenetes, Cortes vagy Pizarro”. Tovább menve fejtegetésével: „Róma megkegyelmezésével Atilla több irgalmasságot mutatott, mint Denserich, Belizár, a Vikingek, a németek, vagy a spanyol zsoldosok, akik fosztogattak minden tekintet nélkül.”^[5] „Atilla, mint egy rendkívüli civilizáció-terjesztő, egy történelmi szükségesség – az ő elfogulatlansága és gazdag szemlélődése messze megelőzte Nagy Sándort és Caezárt – nagyon is ismeretlen előttünk, nyugatiak előtt.”^[6]

A hunok jellemzése és külalaki leírása több történész hagyatékából: Ammiánus és Jordanes írásaiban, mint emberi állatok szerepelnek: ez oly magas fokú gyűlöletüket tükrözi vissza a hunok iránt, hogy elvesztették tárgyilagosságukat.

A németek és az olaszok, akik ekkor ellenségeink voltak, szintén szörnyűen utálatos nemzetnek, törzsnek nevezték bennünket. „Kegytlenebbek a vadállatoknál.”

A kínai krónikákban magas alkattal írják le őket, világos barna hajjal, nap barnított arccal és nagy erős orral. Természetes hogy e nézet egy másik kultúrájú nép észrevételei.

Friesing Ottó szerint a hunok szörnyek. De Gardizi egy érdektelen utazó, jó vágású, kellemes kinézésű embereknek ismeri el őket.^[7]

Zászlós Zsóka György írja, hogy Atilla sosem irtott ki egyetlen nemzetet, mint ahogy azt a rómaiak tették, mikor elfoglalták Carthágot és Etruszkíát.^[8] Atilla meghallgatta Ste. Genevieve-et és megkegyelmezett Párizsnak és Rómát sem pusztította el. „Jámborságuk és naivitásuk, az emberben való bizalmuk gyakran könnyű prédává tette őket azokkal szemben, akik ügyesen használták a diplomáciát.”^[9] Mi örököltük ezt a jellemet. A németekből ez hiányzott, ők jól alkalmazták a fortélyos, ravasz diplomáciát. Ez a naivság tükröződik Atilla tettében, amikor Onegesiuszt az idegent emelte e vezető pozícióba.

Most vizsgáljuk meg azokat a szittyá-hun majd magyar törvényeket, amelyek Atilla indítékai voltak a kor megváltoztatására. A törvények mindig a nép és nemzet érdekében, a népi nemzetgyűlésen hozattak. Megfellebbezni ezt, erre egyszerűen nem volt senkinek hatalma. Halálos bűnnek minősült a közszolgálati ügyekből igazolatlan kimaradás, ami árulással ért fel. Minden fegyverforgató magyar számára kötelező volt a nemzetgyűlésen való részvétel. A szkíta-magyarok szittyá törvények szerint éltek. Ha valaki ellenvetésül vagy ellenzékül felvetné, hogy a szittyák nem voltak hunok, annak javaslom, hogy olvassa el Priskos Rhétor történész megjegyzését, aki Atillát szittyá uralkodónak nevezi.

A továbbiakban Grandpierre Endre kutatási tanulmányait használom, részleges felsorolással és egyes esetekben a tárgyalt anyag kihangsúlyozáshoz, további kútfők alkalmazását. (B.L.)^[10]

Az ősi nemzetgyűlés a szó igaz értelmében nemzetgyűlés volt, a nemzet igaz teljes felelősségű képviselete. A nemzet jött itt össze, hogy döntsön a saját sorsáról, a népközösség minden dolgáról és szükség esetén ítéljen is.

1. A vezér, a főbírók, országbírók felelősséggel tartoznak a nemzetgyűlésnek.
2. Minden vezető, tisztségviselő a nemzetgyűléstől nyeri megbízatását.
3. A nemzetgyűlés – miként erről Kézai tudósít – a legfőbb bíró ítéletét is megsemmisítheti, ha azt hibásnak találja.
4. A fővezér – illetve a vezérek tanácsa – akinek személye háborús időkben, mint egy nemzet önvédelmének megtestesülése – a hadiállapot tartalma alatt élet és halál ura, ámde ez nem eshet a közszabadság, a nemzetérdek és az igazság rovására.
5. A nemzetgyűléseken a falunagyok révén az ország e legkisebb közösségei, a községek is képviseltették magukat.

6. A közügy, államügyek intézésében, az állam vezetésében, minden egyes magyar személyesen és tevőlegesen részt vett. A nemzetgyűléseken való kötelező megjelenés rájuk is vonatkozott.

A vármegye, a vármegyei szervezet hivatalosaink szerint Szt. István király alakította. Ennek megbomlása megkezdődött, amikor az eddig megközelíthetetlen magyar ősvárakba nyugati katonaságot helyeztek és ahol lehetett a várak helyébe kegyhelyeket, zárándokhelyeket, monostorokat építettek. Amikor megkezdődött a hajdani avar védősáncokra alapozódott ősi magyar vármegyei rendszer felbomlasztása, felszámolásának több évszázados, Mária Teréziáig húzódó folyamata.

Vezérek leválthatóságának törvénye.

Eredendő felfogás, ősfelfogás szerint a tisztség, bármilyen legyen is az, nem kiváltság, nem holmiféle szolgálat fejében nyert örökös előjog, jutalom, érdem, hanem egyesegyedül és kizárólag a köz érdekében kifejtett szolgálat, s így a közösségnek elemi és elidegeníthetetlen joga, hogy mindazokat a tisztségviselőket visszahívja, amikor a jelek azt tanúsítják, hogy a tisztségben ülő hibákat, bűnöket vét, vagy akárcsak elkényelmesedik s nem látja el hivatalát azzal az odaadással, ahogy azt tőle jogosan elvárni lehet. Ennek az ősi szokásjognak, öntörvényű eljárásnak a kiiktatása a népuralom megcsúfolása.

Borzasztó tudatlanság azt állítani, hogy a képviselők, tisztségviselők leváltása kizárólag a hűbériségben volt érvényben. Meg kell jegyeznünk, hogy épp a hűbériségben szüntették meg ez ősi népszokást.

Tehát láthatjuk őszállamiságunk, ősjogunk sarkalatos törvényeit. Ennek kiiktatása a népképviselési elv nyílt megtagadása. Ennek hiányában, a tisztségben ülők visszaélhetnek a ki tudja milyen párt érdemeként szerzett hatalommal. Nem lehet leváltani, még ha belepusztul is az ország. A hűtlen vagy hibás tisztségviselő leváltásának őstörvénye, a szkíta-magyar közszabadság egyik fontos követelménye előírja:

Minden tisztség, a legkisebbtől a legnagyobbig kizárólag a közösség akaratából, választás, még hozzá közvetlen választás útján kerülhet betöltésre.

Minden tisztségviselő, tisztartó a legnagyobbtól a legkisebbig, a fővezértől az uralkodóig leválthatók, ha a közakarat ezt úgy kívánja, vagy ha intézkedéseivel szemben kifogások merülnek fel, illetve, ha magatartásukkal szemben kételyek, viselt dolgaikban tévedések, hibák, részrehajlások mutatkoznak.

Az őstörvény úgy szól (helyesebben kikövetkeztethető), hogy csak olyan személy kerülhet bármiféle tisztségbe, akinek eddigi élete, előélete, a nemzet közösségének tett szolgálata eleve tanúsítja, hogy méltó a közösség szolgálatára.

Tisztségviselőkkel szembeni elemi követelmények.

Másoknál jobbaknak, erényesebbeknek kell lenniük, példát kell mutatniuk szolgálatban és tisztességben. A tisztség a tisztességből fakad és tisztességet követel.

Nyilvánvaló, hogy nem a közösség, nem a nép, nem a nemzetnek kell a vezetőket szolgálja, hanem a vezetőknek a népet. Aki ezt az elvet nem vallja, vagy megszegi, ne lehessen vezető többé, ne kerülhessen és ne maradhasson semmilyen tisztségben.

Azt a vezetőt, aki a közösség megtévesztésére, kijátszására, véleményének, akaratának, érdekének elfojtására törekszik, felelősségre kell vonni.

Az ősjogok.

1. Népfelség jog.
2. A közszabadság joga.
3. A közügyekben való részvétel joga.
4. Az igazság megismerésének, birtoklásának és kimondásának joga.
5. A nemzethez, nemzetközösséghez tartozás joga.
6. A nemzeti önazonosság joga.
7. A nemzeti közösség élete, helyzete megismerésének joga.
8. A nemzeti múlt megismerésének joga.
9. Az ismeretekben való előhaladás joga.
10. A társadalmi, jogi, személyi egyenlőség és önvédelem joga.

A nemzeti közszabadság Magyarországon Anonymus idejében.

Milyen gondolatokat rejthetnek Anonymus feljegyzései? „Ha az oly igen nemes magyar nemzet az ő származásának kezdetét és az ő egyes hősi cselekedeteit a parasztok hamis meséiből vagy a regősök csacsogó énekéből, mint egy álomban hallaná, nagyon is nem szép és elég illetlen dolog volna.” Számunkra ez a szakasz azt a rendkívül izgalmas mozzanatot tanúsítja, hogy Anonymus korának paraszti hagyományyaiból megismerhetők voltak a magyar elő-idők eseményei és a magyarság őstörténete. Ennek a felismerésnek, illetve ténynek valamint Névtelen jegyzőnk hasonló egyéb megnyilatkozásainak roppant hordereje van nemcsak Magyarország akkori parasztságának, de a magyarság eredetének, őstörténetének a megítélésében is. Anonymus ezek révén akaratlanul is elárulja, hogy Magyarország akkori parasztsága színmagyar volt, hiszen Anonymus semmilyen korlátozást nem alkalmaz a „parasztok” megjelöléshez, ez pedig annyit jelent, hogy az egész ország parasztsága magyar volt s behatóan ismerte és már akkor is őrizte a magyarság őshagyományait.

Lényegében ugyanez ütközik ki a Botond monda elbeszélése és több más részlet kapcsán a többi középkori krónikával egyezően. A Képes Krónika szerint pl. annak indoklására, hogy csak a hét vezér jött be Árpáddal, a következőket mondja: „csupán azt tudták okul felhozni, 'AMIT A KÖZNÉP MOND' (vulgus dicit)”. A Krónika Hungarorum is arról ír, hogy a „köznép (vulgus)” hét magyarról beszél. Az idevágó adalékokat egybe vetve, meglehetősen tág kép bontakozik ki a köznép – a parasztság – hagyományörző szerepéről. A KÖZNÉP (A PARASZTSÁG) HETUMOGERRŐL – HÉT VEZÉRRŐL – BESZÉL.

A KÖZNÉP A MAGYAROK SKITA EREDETÉRŐL BESZÉL

A KÖZNÉP MÉNRÓTRÓL (NIMRÓDRÓL) BESZÉL.

A KÖZNÉP HUNORRÓL ÉS MAGORRÓL BESZÉL.

A KÖZNÉP A CSODASZARVASRÓL BESZÉL.

A KÖZNÉP A FEHÉRLÓ MONDÁRÓL BESZÉL.

A KÖZNÉP LÉLRŐL ÉS BULCSÚRÓL BESZÉL.

A KÖZNÉP A BUZOGÁNYOS BOTONDRÓL BESZÉL.

Mindez azt bizonyítja, hogy a Kárpát-medence parasztsága színmagyar s egyben őshonos. De tanúsítja azt is, hogy hazánkban a X. században, a kereszténységre kényszerítés előtt olyan kiteljesedett népuralom (demokrácia) virágzott, amelynek nem volt párja az akkori Európában. Közösségi népuralom volt ez, olyan társadalom, amelynek valóságos mivoltát fel sem tudta fogni a környező világ. Egyszerűen nem értették, mi ez? És itt utalnunk kell „az

első magyar király”, „az első magyar fejedelem” körüli zavarokra. Hivatalosaink még ma is Szent Istvánt említik mint első magyar királyt.

„A türkök (magyarok) hét törzsből álltak”, – írja Konstantin Porphyrogenitus – „de sem saját, sem idegen fejedelem fölöttük soha nem volt, hanem valamiféle vajdák voltak közöttük.”

Mások hasonlóan nyilatkoznak: „Nem volt uralkodójuk”, „Király, fejedelem nélkül éltek.” Ellentörténészeink nem tudják hová tenni, hogy magyarázzák Gordiaszt, Maugert, Álmost, vagy a szkíta őskirályokat. Megoldhatatlan talány a számukra. Uralkodó nélkül, hogy lehet élni? Ki érti ezt? Ha meg van uralkodó, hogy uralkodhat a közösség? A nyugatiaknak bajos volt felfogni az ősi közszabadságot, a népuralmat, amelyben őseink éltek, kivált, hogy fejedelmeikről, királyaikról is felmerültek határozott letagadhatatlan adatok. Hogy egyeztethető ez a kettő össze, uralom, közszabadság, király s néphatalom?

A Népfelségjog avagy a Nemzeti Köz hatalom Törvénye.

A népfelségjog a magyar nép szabadságának legősibb joga. Ez nem más, mint a nép korlátlanul érvényesülő szabadsága és hatalma önmaga fölött, annak kifejeződése, hogy létének kibontakozását nem gátolja semmiféle rátelepült ártalmas erő.

Nyugat népei a római rabszolgarendszer világából emelkedtek a feudalizmus, a jobbágyrendszer félrabszolgaságába. A magyarság viszont épp ellenkezőleg, a szabadságból süllyedt a hűbéri szolgaság, félrabszolgaság állapotába. Ennek szem elöl vesztesével lehetetlen megérteni a magyar nép X. – XIII. századi kétségbeesett szabadságküzdelmét éppúgy, mint további sorsának alakulását.

E két társadalmi különbség, ami szükségessé tette a nyugati hűbéres államok részéről Magyarország mielőbbi, mindenek feletti meghódítását, leigázását, még mielőtt ez a magyar népfelségjogi, a magyar nép, minden izére kiterjedő szabadság átterjedt volna a nyugati félrabszolga államok népi öntudatába. A hűbérurak ezt nem engedhették meg, féltve saját hatalmaskodásukat.

Mivel ezt katonai erővel képtelenek voltak megvalósítani, mert a pozsonyi csatában tönkrementük Európa egész egységes haderejét, céljuk megvalósítására csak egy lehetőség volt, az idegen beavatkozással való átkereszteltetésünk. Ez időben elfogadni a pápai alávetettséget, egyenlő volt az önállóság elvesztésével. Hogy ez minden nyugati (német) erőlködés ellenére sem valósulhatott meg teljes egészében, ez kizárólag egyes erőskezű királyainknak (Szt. László) és a magyar nép erejének, ellenállásának köszönhető.

A Népképviselő Érvényesítése a Társadalom Önirányításában.

Minden nemzetnek ősjoga, hogy maga intézze közügyeit. Biztosítani kell, hogy képviselőin keresztül a népakarat jusson érvényre. A népfelségjog kijátszása, súlyos mulasztás a kormány részéről, amely megtűri a néptől elszakadt álságos képviselőt.

Az Igazság Birtoklásának Ősjoga.

Ez elidegeníthetetlen joga minden emberi lénynek, népnek, nemzetnek. Ehhez tartozik a teljes igazság kimondásának, védelmének és érvényesítésének joga. Az igazság öntörvényű, a valósággal azonos elemi erő, nem pedig, miként ellenségei állítják, viszonylagos és esetleges vélekedés mindenkor az adott személytől függően, aki kinyilvánítja.

Aki az igazsággal, ennek érvényesítésével szembeszegül, tilalmakat rak, az magával az Istennel szegül szembe, elárulván ezáltal embertársait. Ez a szólás és vélemény szabadság legdurvább megsértése, mivel az igazság egyedüli és kizárólag bűnös erő csoportoknak állhat

érdekében. A kiszolgáltatott emberek, kiszolgáltatott népek. Bűnök, bűnös mesterkedések leleplezéséhez is nélkülözhetetlen az igazság feltárása és kimondása.

Középkori Krónikáink Rejtelmes Mozzanata.

Krónikáink hasonlóan egymáshoz, mind elmondják, hogy *„Attila király pajzsán címert viselt, ez koronás fejű madárhoz hasonlított. Ezt a címert a magyarok mindaddig, amíg a községek önmagukat kormányozták, Géza fejedelem, Taksony fia idejéig, a községek hadaiban mindenkor hordozták.”*

Miről tanúskodnak kimondatlanul ezek a szemelvények? Miért szakadtak meg mind ezek a törvények, szokáshagyományok Géza nagykirály korában? Valamiféle folytonosság szakadt meg. Ez idézetek azt tanúsítják, hogy valamiféle törés húzódik itt a nemzet életében. Titkos törés, amiről nem esik szó, még a történéseink részéről sem. Pedig ennek felderítése nemzeti érdek, különben nemzeti öntudatunkat pusztítja.

Foglaljuk össze, miről, miféle tragikus változásokról számolnak be a fenti idézetek:

1. Érvényét veszítette a tisztségviselők leváltásának minden egyes vezetőre, a legfelsőbbekre is, kiterjedő törvénye. Eltöröltetett a népfelségjog egyik legfontosabb tényezője, amely azt fejezte ki, hogy a nemzetvezetői a nemzeti közösség hatalma alá tartoznak. Ennek folyományaként megszűnt a vezetők, köztisztviselők ellenőrzésének lehetősége.
2. Hatalmi nyomásra törvényen kívülivé tették a szabad magyar közösség ősi nemzetgyűléseit.
3. Megszakadtak a X. század első kétharmadának támadó, győzelmes külháborúi.
4. A magyar központi királyi hatalom seregei nem hordozták többé Attila turulos címerét, sem a zászlókon, sem a pajzsokon.
5. Végzetes törés következett be: A legfelsőbb hatalom szembefordult a néppel, amely saját hazájában jogfosztottá és kiszolgáltatottá vált.
6. Rejtélyes történelmi körülmények között ismeretlen erők megdöntötték az ősi magyar népfelségjogot.
7. Ez pedig egyértelmű azzal, hogy a magyar nép fölött ellenséges erő lett úrrá.

De hogyan s miként?

Kölcsey még nem tudhatta, amikor versében írja:

„Nemzeti nagylétünk
Nagytemetője Mohács.”

Mert e szerencsétlenségünk csak egy függvénye a Géza nagykirály idején végbement nemzethasadásnak – Quedlinburg –, mert ekkor adtunk fel minden nép és nemzetérdekű biztonságot.

Zakar András és Grandpierre K. Endre elmondják, mi okozta hirtelen a gyors magyar elgyengülést a X. század kezdetén, 955-től. ^[11] Nézzük, mit tanít a német történelem: A Lech-mezei csata volt a Nyugat végső győzelme a magyarok felett, e csata után kényszerültek rá ősünk a békés életmódra, és könyörögtek a keresztény vallás felvételéért. Azt is írják, hogy megbocsátották ősünk iszonyú bűneit, és keresztény hittérítőket küldtek térítésünkre, akik megismertették velünk az egyetlen igaz vallás tanait. A németek ragaszkodnak ahhoz a kijelentésükhöz, hogy a Lech-mezei csata után elfogyott és megtört minden erőnk olyannyira, hogy még a sérelmek visszafizetésére sem maradt erőnk. Ez az, amit írtak, s ezt terjesztették szerte a világban, azonban mindez nem fedi a valót. A Lech-mezei csata után ősünk bosszúja volt olyan büntető, mint amit harcos társaik elszenvedtek.

A magyar hadjáratok mindig három – nem kettő – hadból álltak. Két had támadott, míg a harmadik védekező, kiegészítő feladatot szolgált, ahol kellett. A történészek, akik a csata

leírásával foglalkoztak, mindig csak a két magyar hadról szóltak, Bulcsut és Leheld említik csak, és semmit a harmadikról. Anonymus^[12] két teljes fejezetben világosan leírja, elmondja a harmadik hadunk szerepét Botond vezérletével, aki ezután feldúlta, elpusztította a német tartományokat.

Az igaz, hogy közbelépésével időben nem tudta megakadályozni bajtársai halálát, de utána megtorolta sorsukat. „Botond meg a többi megmaradt magyar vitéz, mikor látták, hogy társaik az ellenség gonosz csele miatt szorultságba jutottak, bátran és emberül helytállottak. Egymást nem hagyták el, hanem mindenképpen rajta voltak, hogy a veszedelemben maradt résznek segítségére legyenek.” „Mint sebzett oroszlánok, úgy rohantak ordítva a fegyverek közé, és az ellenséget szörnyű nagy öldökléssel terítették le. És noha le voltak győzve, mégis legyőzőiket erősebben, diadalmasabban győzték le, sőt szörnyű nagy öldökléssel terítették le.”^[13] Ezen felül Botond vezetése alatt, feldúlták még a német államokat.

Kézai Simon krónikásunk szerint Ulmnál átkeltek a Dunán, a Fulda-i kolostorból nagy értékkel megrakva távoztak, és elpusztították az egész Sváb tartományt. Wormsnál átvágtak a Rajnán, és itt két haderővel találták magukat szembe. Az egyik hadat a Lotharingiai herceg, a másik hadat pedig a Sváb herceg vezette. Mindkét hadat leverték. Majd Francia területre tértek, ahol pusztítást végeztek a szerzetesek és keresztények között. Innen a Rhône folyótól mentek Raguzáig. Útközben feldúltak két várost, Susa-t és Turint. Így megnyílt az út Itáliába. Mikor elérték a Lombardiai-síkságot, azt gyors vágatában átszelték, útközben zsákmányukat gyarapították, azután hazatértek. „...a sereg nagyobbik részét, amelyik a Rajna felé igyekezett, üldözőbe vette. Midőn vágatva utolérte a mezőn, az rögtön egybetömörült, mint a méhek, mert a magyarok, nyilaikkal sebesítve, sem megállni, sem hátrálni nem engedték őket.”^[14]

A Lech-mezei vereségbe ősapáink még mindig nem tudtak belenyugodni. Bulcsu és Lehel mint kiváló neves hadvezérek halálát találták megalázónak. Megalázták őket, és „akasztás” általi halálukkal megalázták a nemzetet. E tettet 800 év múltával megismételték, ami aláhúzza, sőt bizonyítja előérzetüket a német terjeszkedésre vonatkozóan. Zolta fejedelem és köre különösképpen felháborodott méltatlan halálukért, mind a vezéreknek, mind harcosaiknak. Ezért csak mélyült az ellentét a németekkel szemben. Zolta fejedelem teljes vezérkarával elhatározta a megtorlást az okozott sérelmekért. Ezen tervüket nem is titkolták.^[15] Zolta fejedelem egy második megtorló hadjáratot szervezett, a Lech-mezei vereség után. Indulattól fűtve és a német urak anyagi hozzájárulásával – akik ismételtén segítségért fordultak belső küzdelmeik pártfogására – egy hatalmas hadat küldött Ottó király ellen. Botond az egyik sereg vezére, a másodiké Szabolcs, és Orkony volt a harmadik raj hadvezére.^[16] Őseink ismét három különálló haddal indultak el. Mindez mutatja, hogy számottevő katonai erő maradt otthon, de utána a csappanás. Ha ezt nem a Lech-mezei vereség okozta, akkor kérdezzük, hogy mi? Sajnos erre nincs írásos bizonyíték. Ha létezett is egy titkos szervezkedés, összeesküvés kiirtásunkra, az semmi esetre sem maradhatott fenn írásban, ezért ez irányban kutatásaink hiábavalók is lennének. Ha a magyar történészek említettek is volna ezzel kapcsolatban valamit, az egyház minden bizonnyal megtalálta volna a módját annak törlésére, megsemmisítésére, úgyszintén az elfogult finnugoristák, vagy a Habsburg uralom hívei. Azért, mert e korból nincs „saját” jegyzetünk, és mert a nyugati történészek nem vették figyelembe Anonymus és Kézai krónikáit, a magyar történészek egyszerűen folytatták a német hagyatékok tartalmát, „hogy a magyar erő megtört a Lech-mezei vereség után”.

Később a magyar történelemmel foglalkozók ugyancsak teljesen figyelmen kívül hagyták ezt a két kútfőt, amit előzőleg említettünk, mert Botond és Zolta fejedelem cselekedetei nem illettek a „jóindulatú német keresztény térítés tanába”. Rövidesen, a második sikeres hadjárat után, Botond titokzatos betegség következtében elvesztette minden erejét, és hirtelen meghalt. A magyar történelem alig emlékezik rá.

Az „idegenek” által lejegyzett történelmi munkákból: az akkori magyar annyira vágyta a békét, hogy ezért minden nemzeti érdekét, sőt vallását, szabadságát, azaz sérthetetlenségét feladta. Minden áron béke, ez volt a cél.

Ki tudja ezt elhinni? Ezt kérdezi Grandpierre.

Egy nemzet nem tudja megváltoztatni társadalmi szokásait egyik napról a másikra. Őseink békéért való esedezése kitalált szöveg a történészek részéről, akik ezzel akarják elhitetni, hogy egy elgyengült nemzet lettünk, s egyetlen menekvésünk már csak a nyugati kereszténység.

Pilgrim püspök levele így szól VII. Benedek pápához, Kr.u. 974-ben: „A szövetség nyomán létrejött békét kihasználva, megkezdjük a hittérítői tevékenység gyakorlását.”^[17]

A levél szerint őseink és a németek között szövetség jött létre. Ez azt jelentette, hogy a németek csendben elfoglalják hazánkat. Az az érdekes, hogy minden egyes irat, ami fennmaradt, csak a kereszténység terjesztését hangsúlyozza. Ez volt a kezdete függetlenségünk elvesztésének. I. Ottó, aki létrehozta, kiépítette a német nagyhatalmat, a keletre terjeszkedést, a „Drang nach Osten”-t, ő szabta meg a quedlinburgi egyezményt. Előtte már sokszor kijelentette, hogy célja Magyarország hatalmának megtörése. I. Ottó nem volt pápa, sem pátriárka, ő német császár volt. Ezért írja Grandpierre, hogy nem vallási, hanem politikai célok hajtották. Akár hogyan álcázta, szándéka a magyarság meghódítása volt.

I. Ottó a quedlinburgi szerződés idejében a magyarellenes erőt képviselte, s a kereszténység terjesztése csak leplezte szándékát. Már előbb említettük, hogy őseink a Lech-mezői vereség után is katonailag erősek maradtak. Ha valóban megmaradtak, akkor hogyan fogadhattak el ilyen szégyenletes egyezményt, mint a quedlinburgi?

Thierry Amadée egy nemzetközi államcsínyt említ.^[18] Thierry közli, hogy amikor megkötötték az egyezményt, Ottó azonnal hozzálátott tervének végrehajtásához. Éspedig közel a határhoz, Passauban egy központot létesített, ahol a magyarellenes ügyintézés szerveződött. A központnak Pilgrim püspök volt a vezetője. Ekkor a pápa felruházta minden hatalommal, ami szükséges volt népünk megtérítéséhez.

Ottó elhatározta, hogy a fiatal Géza hercegnek egy német feleséget ad, Adelhaidot. Adelhaid célja volt megnyitni a magyar határokat honfitársai előtt.

Ez volt Ottó terjeszkedési politikája, és még háborút sem kellett indítania céljai eléréséhez.

Vannak nemzetek, amelyek gyengébbek a háborúban, de agyafúrtak, találékonyak a békekötésben. Quedlinburgban nem volt kölcsönös szerződés, csak mi tettünk engedményeket, a németek semmit. Mibe került ez a behódolás?

- Feladtuk minden hagyományunkat (mágusüldözés).
- A határvidék védelmét is.
- Szabad bejövetel a hittérítőknek és másoknak, akik Magyarországon akartak letelepedni.
- Engedélyezni templomok építését, anyaközségek felállítását.
- Minden korlátozás nélkül szabad kezét adni a keresztény tanok terjesztéséhez és gyakorlásához (élve eltemetés stb.).
- Géza herceg házasságot fog kötni Adelhaiddal.
- Rangos állások, földbirtokok adományozását ígéri az Adelhaid-dal jött tízezer német testőrnek.

Thierry Amadée mondja, hogy a quedlinburgi szerződés ahhoz hasonlítható, mintha áruinkat nagy haszonnal szállítanánk egy másik országba, és ráadásul rájuk kényszerítenénk a mi erkölcsi értékrendszerünket.^[19]

Ezután megnyitottuk kapuinkat a nyugati beözönlés előtt, nem hadi, hanem egy folyamatos békés megszállásnak. Nyilvánvaló, hogy egy ilyen megszállást gazdasági, eszmerendszeri és politikai elnyomás követ. A magyar küldöttek Quedlinburgban külön biztosítékot adtak, hogy a határ nyitva lesz minden válogatás nélkül bárki részére, és

segítséget fognak nyújtani földadomány és egyéb lehetőségekkel, hogy a társadalmi ranglétrán meg legyen a felemelkedésük, és hogy sokasodjanak. Így rövid időn belül Magyarország elvesztette nemzeti jellegét. Ha a nemzet lázadásban mutatta ki elégedetlenségét az idegen megszállók miatt, akkor azt külföldi katonai segítséggel leverték.

Adelhaid testőrei elfoglalták Géza palotáját és ő „fogoly” volt saját otthonában. A németeknek ez a megoldás jobban megfelelt, mintha megölték volna, mint tették Atillával. De ki készíthetett egy ilyen szégyenteljesen egyoldalú békefeltételtervet a nemzet nevében? A hivatalos kormány képtelen erre, csak az a csoport lehetett, amelyik előkészítette az államcsínyt, azok, akik adományokat fogadtak, fizetéseket kaptak, békét ajánlottak és kereszténységet hirdettek. Pilgrim, Wolfgang és Brúnó képezték ezt a titkos belső erőt, amely idegen célok érdekében dolgozott. E csoport végrehajtotta azt, amit Ottó nem tudott hadászatiilag megtenni. Ez a magyarázat arra, hogy a magyar nagyhatalom hogyan vesztette el erejét, befolyását, minden lényeges háborúvesztés nélkül és alárendeltje lett az ellenségnek, a németeknek.

Anonymus semmilyen korlátozást nem alkalmaz a „paraszt” megjelöléséhez – mint már említettük – Grandpierre meglátása szerint: „Az egész ország lakossága magyar volt.” Ehhez pedig az alábbi adatok okvetlen kapcsolódnak, megvilágítva az akkori európai helyzetet és bizonyosságot nyújt, az előrehaladottabb magyar földművelésről, valamint ellehetetleníti az állandóan hangoztatott szláv nép elnyomatását és azt, hogy a földművelést tőlük, a szlávoktól tanultuk el. Mindez egyszerűen, magyar lelki beállítottságánál fogva nem történhetett meg, mert a magyar nép sohasem tört más népek felségterületeinek elfoglalására, elbitorlására erőszakos beolvasztására.

II. Szilveszter Pápa (999-1003) és Róma püspöke az időben nem gyakorolt nagyobb hatalmat, mint bármelyik egyéb püspök. A franciaországi Cluny Bencés kolostorban nőtt fel. Ezt a kolostort 910-ben alapították, és gyorsan nagy befolyásra tett szert a kereszténység terjesztésében. A kolostor hivatása volt erősíteni a pápai hatalmat. A Cluny barátok, mint hittérítők földművelésre tanítva nagy számmal térítettek meg híveket a Római Egyház számára.^[20] E műszaki terjesztést használták az emberek megtérítésére, és épp ez a bizonyíték, hogy ebben a korban a nyugatiak nem ismerték a földművelést, és hittérítésre is rászorultak. Az a tény, hogy a Cluny barátok nem kísérelték elődeinket e módszerrel téríteni, bizonyítja, hogy mi ismertük a földművelés tudományát. Még pontosabban, a barátok csakis tőlünk vehették a mezőgazdasági ismereteiket, mert csak nálunk volt földművelés abban az időben. Őseink már Levédiában (Turkisztán) alkalmazták a földművelést, ahol ideiglenesen megtelepedtek, mielőtt Etelközbe és a Kárpát-medencébe költöztek.^[21] Stein Aurél, magyar utazó, Turkisztánban (öntözéses) földművelés-maradványokat talált azon a területen, melyet Levédiának nevezünk. Időmeghatározása a IX. századra teszi ez öntözéses mezőgazdaság korát.^[22] Az nyilvánvaló, hogy Árpád magyarjai már a Kárpát-medencébe történt hazajövetelük előtt használták a fejlett földművelés módszerét a termény mennyiségének növelésére. A szlávok viszont a “civilizált nyugati” népek közé sorolják magukat, holott ebben az időben legeltető vándorszokás szerint éltek. Idővel megtanulták a szántást és vetést az avaroktól, de mivel lovaik nem voltak, ezért asszonyaikat szerszámozták fel a szántáshoz.^[23] A helyzet fordított volt, mint ahogy hirdették. Mi nem a Nyugattól tanultunk, hanem a Nyugat tanult tőlünk.

Középkori történetírásunk tanúsága szerint, isteni erők pártfogó támogatása hatja át a magyar ősidők népi hiedelemvilágát.

Mielőtt tehát a magyarok megkeresztelkedtek és keresztényé váltak – tudósít Kézai – a hírnökök ezekkel a szavakkal hívták egybe a magyarok hadseregét.

„AZ ISTEN ÉS A MAGYAR NÉP SZAVA, EZEN ÉS EZEN A NAPON, EZEN ÉS EZEN A HELYEN MINDENKI KÖTELES FEGYVERBEN MEGJELENNI, HOGY MEGHALLGASSA A KÖZGYŰLÉS TANÁCSKOZÁSÁT ÉS HATÁROZATÁT.”

Grandpierre írja: „Később azonban az ország kereszténységre térítésének álcázott titkos katonai megszállását követően döbbenetes változás következettbe ebben a vonatkozásban is. Ha eddig Isten szavának hírvivői teljes szabadságban és biztonságban hirdethették országszerte az Isten szavát, ezentúl már csupán merőben másként, titokban, az uralomra került hatalom ellenében tehették ezt. Ha eddig fényes nappal hirdethették országszerte az isteni szót, a tragikus fordulatot követően már csak 'ejten éjen ', titokban tehették meg ezt élet-halál kockázatot vállalva.”

Láthatjuk, ekkor, ez időkből szakadt meg a Szent Korona Eszme valós használata, amit felváltott a Szent Korona Tan, amely megszakította, halállal büntette az ősi Öregisten népet és nemzetet védő igazságos nyílt megvallását és ezzel gyökeretelenné tették bennünket, s egy tőlünk idegen nép történelmét, a Torát fogadtatták el velünk követendő példaként, megtagadtatva velünk a Mi Istenünket, a Magyarok Istenét.

Összeállította Botos László

-
- [1] Grandpierre K. Endre: *Attila és a hunok*, Kapú, 2004. Február, XVII. Évfolyam.
- [2] Dr. Szilvay Gyula: *A besenyők története*, Buenos Aires, 1976.
- [3] Padányi Viktor: *Történelmi tanulmányok*, Munich, 1959, 58 old.
- [4] Dr. Badiny-Jós Ferenc: *Az Istenes Honfoglalók*, Ősi Gyökér, May-June and July-Aug. 1986, *The Godly Conquerors*, translated by László and Margaret Botos, Canberra, 1987
- [5] Roberts, Wess: *The Leadership Secrets of Attila the Hun*, Warner Books, New York, 1989, p. 12, 13
- [6] U.o. p. 13.
- [7] Maenchenhelfen, Otto: *The World of the Huns*, University of California Press, 1973, p. 169-179
- [8] Zászlós-Zsóka György: *Toszkánai harangok*, Astor Park FL. 1983
- [9] Roberts, Wess: *Leadership Secrets of Attila the Hun*. Warner Books, 1985. 30 old.
- [10] Kolozsvári Grandpierre Endre: *Történelmünk központi titkai (sorozat) IV. Öskutatás*
- [11] Grandpierre K. Endre: *Magyarok Istenének elrablása. Budapest. 1993.*
- [12] Anonymus, névtelen történész a XII. századból.
- [13] Anonymus: *Gesta Hungarorum*. Pais Dezső fordításából, Budapest, 1975.
- Grandpierre: I. m. 174 old.
- [14] Kézai Simon: *Magyar Krónika*, Szabó Király fordításából. Grandpierre, I. m. 138-139 és 174 old.
- [15] Anonymus: I. m.
- [16] U. o.
- [17] Endlicher, Monumenta Ápádaina. 131 old. (Grandpierre I. m. 222 old.)
- [18] Thierry, Amadée: *Attila Mondák*. 99 old.
- [19] U. o. 98 old.
- [20] Rudnay Egyed: I. m. (Champlly: *Histoire de l'Abbaye de Cluny*. Paris. 1879)
- [21] Hóman Bálint: *Őstörténelmünk keleti forrásai*. Budapest, 1938. Bendeffy László: *A magyarság kaukázusi őshazája*. Budapest. 1942. Macartney: *The Magyars in the Ninth Century*, Cambridge 1930, 207 old

^[22] Stein Aurel: *Közép Ázsiai Utam*.

^[23] Thierry, Amadée: *Histoire d'Attila et de ses Successeurs*, 1866

<http://www.magtudin.org/Ismeretek%20I.htm>